

ΓΝΩΜΗ

ΧΡΗΣΤΟΣ Η. ΧΑΛΑΖΙΑΣ

Γερασμένη η χώρα μας και οι πολιτικοί μιλούν για το... μέλλον

ΕΝΑ από τα πιο σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα μας πέρα από τα οικονομικά - αναπτυξιακά και τα εθνικά και έχει αγνοηθεί από τις μνημονιακές κυβερνήσεις είναι το δημογραφικό, το οποίο είναι και το μεγαλύτερο. Οι πολιτικοί μας συνηθίζουν να σχεδιάζουν τη στρατηγική της χώρας βασιζόμενοι σε πελατειακές σχέσεις διάρκειας δύο ή στην καλύτερη περίπτωση πέντε χρόνων. Χωρίς να φροντίζουν να εξασφαλίσουν τη μελλοντική της πορεία και ανάπτυξη. Για το μεγάλο και ζωτικής σημασίας πρόβλημα, που είναι το δημογραφικό και το οποίο δίνει τη συνέχεια σε ένα έθνος, δεν έχουμε ακούσει ή δει ποτέ κανένα σχόλιο. Αντιθέτως απουσιάζει από κάθε προϋπολογισμό και στα πολιτικά προγράμματα υπάρχει ως ευχολόγιο μόνο.

Η ΕΛΛΑΔΑ κάθε χρόνο που περνά γίνεται η χώρα των γερόντων. Για πρώτη φορά μετά την απελευθέρωση από τον οθωμανικό ζυγό του 1821 οι θάνατοι ξεπερνούν τις γεννήσεις. Τα νέα ζευγάρια δεν μπορούν να κάνουν παιδιά γιατί τα οικονομικά τους δεν το επιτρέπουν. Δεν έχουν τη δυνατότητα να διασφαλίσουν το μέλλον τους λόγω των οικονομικών περικοπών και της εργασιακής ανασφάλειας. Τη στιγμή που ο ΟΗΕ σε έκθεσή του καταγράφει ότι: Το 2050 ο πληθυσμός της Ελλάδας θα έχει μειωθεί κατά 800.000 έως 2.500.000 σε

σχέση με το σήμερα. Το 2050 θα απειλείται να είναι μια χώρα μεσολίκων και γερόντων, καθώς η πλειοψηφία θα είναι άνω των 65 ετών, δηλαδή ο ένας στους τρεις θα εργάζεται για να καλύψει τις συντάξεις των ηλικιωμένων (30-33% από το 21% που είναι σήμερα ενώ το 1951 ήταν 7%. Οι κάτω των 14 ετών θα είναι μόλις το 12 - 14% από το 15% που ήταν το 2016 και το 1951 28%). Το 2050 θα είμαστε κάτω από εννέα εκατομμύρια και το ασφαλιστικό - συνταξιοδοτικό σύστημα θα καταρρεύσει νομοτελειακά. Σε συνδυασμό με τις κοινωνικο-οικονομικές επιπτώσεις αποτελεί το μεγαλύτερο πρόβλημα για μια χώρα και την παραγωγικότητα της οικονομίας σε σχέση με την ευέλικτη απασχόληση και όχι με σταθερή εργασία η οποία διασφαλίζει τους εργαζόμενους και το μέλλον τους.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ χρόνια η οικονομική πολιτική, αντί να δίνει κίνητρα στα νέα ζευγάρια, κόβει κάθε προνόμιο και κάθε επίδομα και, το χειρότερο, φορολογούν τα παιδιά ως τεκμήριο. Ακόμα πιο τραγικό είναι ότι, σε μια χώρα που έχει μεγάλο δημογραφικό πρόβλημα αναπαραγωγής, το κράτος φορολογεί τις πολυμελείς οικογένειες περισσότερο από αυτές που δεν έχουν παιδιά. Ας δούμε τη διαχρονικότητα των στοιχείων της γονιμότητας: Την περίοδο 1960 - 1981 είχαμε 2 - 3 παιδιά ανά

οικογένεια, το 1982 - 1988 1-5 παιδιά, το 1989 - 1999 1-2 παιδιά και το 2010 - 2017 1-2. Το 2016 ο πληθυσμός μειώθηκε κατά 26.000. Η Eurostat, σύμφωνα με τα στοιχεία της, εκτιμά ότι ο παιδικός πληθυσμός θα είναι 923,8 χιλιάδες λιγότερος το 2060 και θα φτάσει τις 907,1 το 2080.

ΣΥΜΦΩΝΑ με όλες τις μελέτες, διαπιστώνεται ότι στη χώρα μας δημιουργούνται οι κατάλληλες συνθήκες για δύο ταχύτητες εργαζομένων, λόγω δημογραφικού και μεταναστευτικού. Κάποιοι όμως έλεγαν ότι το εργασιακό κενό που θα δημιουργηθεί θα καλυφθεί από τους μετανάστες, κάτι όμως που δεν συνέβη καθώς η οικονομική κρίση ανάγκασε και αυτούς να εγκαταλείψουν μαζί-κά τη χώρα, αναζητώντας άλλες χώρες για μια καλύτερη ζωή. Με στοιχεία του ΕΚΚΕ, το 16% των πτυχιούχων μετανάστευσαν και εργάζονται στο εξωτερικό, την ώρα που το ποσοστό του μη ενεργού οικονομικά πληθυσμού έχει φτάσει το 52% με αυξητικές τάσεις. Ενώ λοιπόν ναρκωθετείται το μέλλον της χώρας, κανείς δεν ασχολείται ουσιαστικά με το δημογραφικό. Σήμερα που απαιτείται μια γενναϊόδωρη οικονομική στήριξη των γεννήσεων συζητάμε για το Διάστημα. Κάτι που θυμίζει τη φράση του Πλάτωνα, ότι κοιτάμε το φεγγάρι και πέρασε στο πηγάδι.

ΚΟΙΤΑΜΕ
ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ
ΚΑΙ ΠΕΣΑΜΕ
ΣΤΟ ΠΗΓΑΔΙ